

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713
2103212107 -6986985900
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 532 ●
● ΙΟΥΛΙΟΣ 2009 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΚΡΑΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ!

Άμετακίνητος στην αγάπη

Αέν μπορεί ό Θεός νά μετακινηθί άπ' τήν αγάπη Του. Όσο κι άν Τόν προκαλούμε νά μετακινηθί, νά κατεβή άπ' τό Σταυρό (Ματθ. κζ΄ 4), Έκείνος δέν κατεβαίνει. Δέν μεταβάλλει τή γνώμη, ότι έπρεπε νά σταυρωθί για τόν άνθρωπο. Ό Χριστός άποκλείεται ν' άποσπαστῆ άπ' τήν αγάπη Του σέ μάς. Τό «Τίς ήμάς χωρίσει άπό τῆς αγάπης του Χριστού;» (Ρωμ. η΄ 35) άναφέρεται κυρίως στην αγάπη τή δική Του σέ μάς. Ό,τι κι άν Του κάνουμε, δέν μπορεί νά ξεκολλήση άπ' τήν αγάπη. Δέν μπορεί νά μή μάς αγαπάη.

Μυστήριο αγάπης άπερινόητο είναι ή θεία συγκατάβασις, ή οικονομία του Θεού. Έκανε και κάνει τά πάντα, για νά βεβαιωθούμε, ότι μάς αγαπάει και μάς θέλει κληρονόμους τῆς αιώνιας βασιλείας Του.

● Η βεβαίωσις για τήν αληθινότητα του Θεού (Έβρ. στ΄ 18), μαζί και μέ τίς έκπληρώσεις των ύποσχέσεων του παρελθόντος, αποτελούν έγγυήσεις για τήν έκπλήρωσι των ύποσχέσεων του μέλλοντος.

● Η βεβαίωσις του άψευδους Θεού κάνει τήν έλπίδα μας σταθερή, άμετακίνητη και βεβαία.

Άγκυρα ασφαλής και βεβαία

Αυτή τήν έλπίδα, πού στηριζόμαστε γερά, τήν παρομοιάζει ό άπόστολος Παύλος ως άγκυρα. Λέει για τήν έλπίδα, τή γλυκεία λέξι και πράξι: «Τήν έλπίδα ως άγκυραν έχομεν τῆς ψυχῆς ασφαλῆ τε και βεβαίαν και εισερχομένην εις τό έσωτερον του καταπετάσματος» (Έβρ. στ΄ 19). Δηλαδή: «*Θεωρούμε τήν έλπίδα σαν άγκυρα τῆς ψυχῆς μας. Είναι ασφάλεια και σιγουριά. Εισχωρεί (μπαίνει) στό χωρο, πού είναι μέσα άπ' τό καταπέτασμα.*

● Τό καράβι τῆς ζωῆς μας έχει άγκυρα τήν έλπίδα.

● Ποιά ή διαφορά; Η δική μας άγκυρα δέν είναι ριγμένη στό βάθος τής θάλασσας. Είναι βυθισμένη στό ύψος του ούρανού, όπου όμως είναι τά βάθη τής σοφίας καί τής γνώσεως του Θεού.

● Η δική μας άγκυρα δέν είναι γαντζωμένη στό βράχια. Είναι γαντζωμένη στην άπειρος στερεώτερη βουλή καί άγάπη του Θεού. Είναι στερεωμένη στην παντοδυναμία του Θεού καί στην άμετακίνητη πρόθεσί Του νά μάς σώση.

● Η έλπίδα του κόσμου εκφράζεται συνήθως ως εξής:
—Θά γίνει; Δέν θά γίνει; Άς έλπίσουμε ότι θά γίνει!

● Η έλπίδα των χριστιανών είναι «άσφαλής τε καί βεβαία καί εισερχομένη εις τό έσώτερον του καταπετάσματος».

Στόν ούρανό μέ την έλπίδα

● Είμαστε στόν ούρανό μέσω τής έλπίδας! Έχει μπή ή έλπίδα. Θά μπορούμε κι εμείς, αν μείνουμε πιασμένοι σταθερά στην έλπίδα. Καί τό δέσιμο μέ την άλυσίδα τής ούράνιας έλπίδας είναι ή άκλόνητη πίστις καί τά έργα τής άγάπης. Κι αν άμαρτήσουμε (κι άμαρτάνουμε καθημερινά πολύ) ή επανασύνδεσις μας μ' αυτή την έλπίδα γίνεται μέ τή μετάνοια καί την έξομολόγησι.

● Είμαστε στόν ούρανό μέσω τής έλπίδας! Η έλπίδα μας είναι ό Ίησους Χριστός. Πού είναι ό Θεάνθρωπος Χριστός; Στόν Ούρανό. Μαζί μας είναι στόν Ούρανό, άφοϋ μέ μάς, μαζί μέ μάς καί για μάς ανέβηκε μέ την Άνάληψί Του στην ούρανια δόξα.

Άπ' την Άποστολική εποχή ήταν ζωντανή αυτή ή εικόνα: Ό Χριστός, ή έλπίδα μας, καί οι πιστοί δεμένοι (γαντζωμένοι) πάνω σ' Αυτόν Ό άγιος Πολύκαρπος προτρέπει: «*Αδιλείπτως προσκαρτερώμεν τή έλπίδι ήμῶν καί τῷ άρραβῶνι τής δικαιοσύνης ήμῶν, ὅς ἔστι Χριστός Ίησους, ὅς ανήνεγκεν ήμῶν τάς άμαρτίας τῷ ιδίῳ σώματι ἐπί τό ξύλον, ὅς άμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὐρέθη*

δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Ἀλλά δι' ήμᾶς, ἵνα ζήσωμεν ἐν αὐτῷ, πάντα υπέμεινεν» (Πολύκαρπος Σμύρνης, «Πρός Φιλιππησίους», 8,1).

Μετάφρασις: Ἀδιλείπτα ἄς προσκαρτερήσουμε, βασισμένοι στην έλπίδα μας καί στόν άρραβῶνα τής δικαιοσεως μας, πού είναι ό Ίησους Χριστός, Αὐτός, πού σήκωσε τίς άμαρτίες μας στό ἴδιο Του τό Σῶμα πάνω στό Ξύλο του Σταυροϋ, Αὐτός, πού δέν ἔκανε ποτέ άμαρτία καί δέν βρέθηκε κακός λόγος στό στόμα Του. Για μάς όμως, για νά ζήσουμε εμείς, υπέφερε Ἐκεῖνος τά πάντα.

● Είμαστε στόν ούρανό μέσω τής έλπίδας!

Η σκιά μας συνήθως πηγαίνει πίσω μας, όταν τόν ήλιο τόν ἔχουμε μπροστά μας. Κι είναι αναπόσπαστη μέ την ύπαρξί μας.

Η έλπίδα μας πηγαίνει μπροστά μας, γιατί ό Ήλιος τής θεανθρώπινης Ἀγάπης ρίχνει τίς ακτίνες Του πάνω μας. Δέν γίνεται, λοιπόν, νά χωριστούμε άπ' την έλπίδα.

● Είμαστε δεμένοι μέ την έλπίδα!

Λέει ένα κείμενο άλλου Άποστολικού Πατρός: «*Ταύτη τή έλπίδι προσδεδέσθωσαν αἱ ψυχαι ήμῶν τῷ πιστῷ ἐν ταῖς ἐπαγγελιαῖς καί τῷ δικαίῳ ἐν τοῖς κρίμασιν. Ὁ παραγγείλας μή ψεύδεσθαι, πολλῷ μάλλον αὐτός οὐ ψεύσεται. Οὐδέν γάρ αδύνατον παρά τῷ Θεῷ εἰ μή τό ψεύσασθαι*» (Κλήμης Ρώμης, «Ά' προς Κορινθίους Ἐπιστολή», 27,1).

Μετάφρασις: Ἄς δεθοϋν, λοιπόν, γερά οι ψυχές μας στην έλπίδα του Χριστοϋ, πού είναι αξιόπιστος για όσα υποσχεται καί δικαιοστίς κρίσεις Του. Αὐτός, πού παρήγγειλε νά μή ψευδῶμαστε, πολύ περισσότερο ό Ἴδιος δέν θά ψευσθῆ ποτέ.

● Βρισκόμαστε άκόμα στη γῆ. Κι όμως μέ την έλπίδα βρισκόμαστε καί στόν ούρανό. Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «*Ἐν τῷ κόσμῳ ἔτι ὄντας καί οὐδέπω μεταστάντας του βίου, δείκνυσιν ἤδη ὄντας ἐν τοῖς ἐπηγγελμένοις. Διά γάρ τής έλ-*

πίδος ἤδη ἐν τῷ οὐρανῷ ἔσμεν» (Ε.Π.Ε. 24,476).

Μετὰ φρασις: Βρισκόμαστε ἀκόμα στὸν κόσμο. Δέν ἀναχωρήσαμε ἀκόμα ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Κι ὁμως δείχνει ν' ἀπολαμβάνουμε ἤδη τίς ὑποσχέσεις, διότι μέσῳ τῆς ἐλπίδας βρισκόμαστε στὸν οὐρανό.

● Τό σκάφος τῆς ζωῆς μας χτυπιέται ὀπωσδήποτε ἀπ' τὰ κύματα. Ἄλλὰ δέν πρέπει νά «περιφέρεται», νά παρασύρεται, καί νά «κλυδωνίζεται παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας» (Ἐφεσ. δ' 14).

Δέν δικαιολογούμαστε νά προσέχουμε ποικίλες διδασκαλίες, ξένες πρὸς τό εὐαγγέλιο τῆς Ἀλήθειας. Κανένας συνेतὸς καπετάνιος δέν ἐκθέτει τό πλοῖο του σέ θύελλες καί τυφῶνες. Ἄν ἔρθουν, ἀγωνίζεται νά ὀδηγήσῃ τό σκάφος του σταθερὰ στό λιμάνι. Ἄλλὰ καί δέν ἀνοίγεται βαθεῖα, ὅταν ξέρῃ ὅτι θά κινδυνεύσῃ ἄμεσα. Δέν σηκώνει ἄγκυρα.

Κράτα γερά!

Ἄγκυροβολημένο τό καράβι τῆς ζωῆς μας. Ὅχι μέ τὴν ἔννοια, ὅτι μένει ἀκίνητο, ἀλλὰ μέ τὴν ἔννοια, ὅτι «κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται».

● Νά μὴ χάνουμε τὴν ἐλπίδα! Πιασμένοι γερά ἀπ' τὴν ἀλυσίδα της, ἀνεβαίνουμε μαζί της ψηλά.

Φαντασθῆτε κάποιον νᾶναι πολὺ γερά πιασμένος ἀπὸ σκοινὶ ἀνυψωτικοῦ μηχανήματος, πού τὸν ἀνεβάζει σταθερὰ ἀπ' τό γκρεμό, ὅπου εἶχε καταπέσει. Ὅλοι τοῦ φωνάζουν:

—*Κράτα γερά! Σφιχτὰ τὰ χέρια σου! Μὴν ἀφήνῃς τό σκοινί!*

Μά ξαφνικὰ ζαλίζεται. Χάνει τίς δυνάμεις του. Παραλύουν τὰ χέρια του. Ἀφήνει τό σκοινί. Πέφτει ξανά στό γκρεμό. Κι αὐτὴ τὴ φορά πέφτει μέ δύναμι μεγάλη. Συντρίβεται. Πέφτει στήν ἄβυσσο.

● Πιάσου καλά! Τό κόκκινο σχοινί, ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ ἡ ἀσφαλτὴς ἄγκυρα, αὐτὴ ἡ μεγάλη καί βεβαία ἐλπίδα, μᾶς ἀνυψώνει. Βυθίζομα-

στε ὅλοι κάποτε «ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ» (Ψαλμ. 87,6). Φωνάζουν οἱ ἄγγελοι καί οἱ ἅγιοι:

—*Πιάσου καλά! Κρατήσου! Μὴν ἀποκάμῃς. Σίγουρα μέ τό Σταυρό θ' ἀνεβῆς καί σύ ψηλά. Τό ὑποσχέθηκε Ἐκεῖνος: «Πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν» (Ἰωάν. ιβ' 32).*

Ἔρχονται στιγμές δύσκολες. Ἡ ζάλῃ τῶν βιοτικῶν καί ἡ παραζάλῃ τῶν πειρασμῶν προσπαθοῦν νά χαλαρώσουν τὸν ἀγῶνα μας.

Ἄλλοίμονο, ἂν ξεχαστοῦμε! Ἄλλοίμονο, ἂν ἀποδυναμωθῆ ἡ σχέσις μας μέ τὴ χάρι τοῦ Σταυροῦ! Ἄλλοίμονο, ἂν σβήσῃ ἡ ἐλπίδα!

● Ὁ κόσμος γιὰ κάθε μιά ἀπ' τίς μικρές ἐλπίδες του λέει: «Ἡ ἐλπίδα πεθαίνει τελευταία».

● Ὁ χριστιανὸς πιστεύει: «Ἡ ἐλπίδα δέν πεθαίνει ποτέ». «Ἡ ἐλπίς οὐ καταίσχυνει» (Ρωμ. ε' 5).

Πρόδρομός μας ὁ Ἰησοῦς

Στό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ δέν «εἰσηλθε», δέν μπῆκε κάποια ἀφηρημένη ἐλπίδα. Δέν πέταξε τό πράσινο πουλὶ τῆς ἐλπίδας. Εἰσηλθε, μπῆκε ἡ Σαρκωμένη Ἐλπίδα, ποῦναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ὅταν κατέβηκε ἀπ' τὸν οὐρανό, ἦρθε νά φορέσῃ τὴ στολή Του, γιὰ νά δώσῃ τὴ μάχη κατὰ τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ. Ντύθηκε τὴν ἀνθρώπινη φύσι. Ντύθηκε τὴ σάρκα τὴ δική μας, πονεμένη, ματωμένη, πληγωμένη, πικραμένη, ἀλλ' ὄχι ἁμαρτωλή. Ντύθηκε τὴ στολή τῆς ἀνθρωπότητας, γιὰ νά τελέσῃ τὴ λειτουργία τοῦ Σταυροῦ καί νά γίνῃ Ἀρχιερέας.

Ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὴ γῆ καί ἀνελήφθη στοὺς οὐρανούς, ἔδωσε εἰσιτήριο εἰσόδου γιὰ τὰ οὐράνια βασίλεια, στὸν ἀνθρώπο. Μπῆκε ὁ ἀνθρώπος στὴ δόξα τοῦ οὐρανοῦ. Πῶς μπῆκε; Πρόδρομικά.

Μπῆκε ὁ Πρόδρομός μας. Ἔτσι τονίζει στό μεγαλειώδη καί τόσο παρήγορο λόγο του ὁ ἀπ. Παῦλος: «Πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσηλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν

τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερέυς γενόμενος εἰς τόν αἰῶνα» (Ἐβρ. στ' 20).

● Πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωάννης, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης δέν ἦταν Χριστός. Πρόδρομος τοῦ ἀνθρώπου ὁ Χριστός, ἀλλ' ὁ Χριστός ἦταν καί ἄνθρωπος.

Πῶς ἀνέβηκε ὁ Χριστός στόν οὐρανό; Ὡς Ἰησοῦς. Ὡς Σωτήρας. Ἀνέβηκε ὄχι μόνο πρόδρομος «ἡμῶν». Κάτι τέτοιο θά σήμαινε:

— *Ἐγώ πηγαίνω. Ἄν θέλετε καί σεῖς, ἐλάτε. Ἐγώ ἀνέβηκα. Ἄν μπορῆτε καί σεῖς, ἀνεβῆτε. Ἐγώ μπῆκα. Ἄν ἐπιθυμῆτε καί σεῖς, μπῆτε πίσω ἀπό μένα.*

● Ὅχι ὡς πρόδρομος ἀπλῶς «ἡμῶν», ἀλλ' ὡς «πρόδρομος ὑπέρ ἡμῶν». Πρόδρομος, πού ἐργάζεται γιά τή δική μας εἰσοδο στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Τό «πορεύομαι ἐτοιμάσαι τόπον» (Ἰωάν. ιδ' 2), δέν σημαίνει ἀπλῶς, ὅτι πήγε νά ἐτοιμάσῃ τόν τόπο γιά μᾶς, ἀλλά σημαίνει, ὅτι πορεύτηκε νά ἐργαστῆ γιά νά μαιρέσουμε νά εἰσέλθουμε καί μεῖς ὅλοι.

● Συνεχίζει τήν προσφορά Του. Εἶναι ὁ Ἀρχιερέυς «εἰς τόν αἰῶνα κατὰ τήν τάξιν Μελχισεδέκ». Προσφέρεται καί προσφέρει γιά ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ὄλων τῶν αἰώνων.

● Πρόδρομος γιά μᾶς ὁ Χριστός! Ὅχι ἀπλῶς ἀνοιξε δρόμο. Ἀλλά καί βοηθάει νά βαδίζουμε καί ἐμεῖς τόν δρόμο, πού καταλήγει στόν Οὐρανό.

* Ἄφησε τόν δρομοδείκτη τοῦ Οὐρανοῦ, τόν Εὐαγγέλιό Του.

* Ἄφησε τήν «ὀδική βοήθεια» στίς πολλές περιπτώσεις βλάβης (πτώσεως): εἶναι ἡ μετανοία.

Καί προσφέρει πρὸς ἐνδυνάμωσι στίς δυσκολίες τῆς ἀναβάσεως πρὸς τοὺς οὐρανοὺς τῆ χάρι Του.

* Ὅταν λειτουργοῦν οἱ ἀρχιερεῖς (ἐπίσκοποι) τῆς Ἐκκλησίας, ἐκδύονται (βγάζουν) τήν ἀρχιερατική τους στολή στό τέλος τῆς λειτουργίας. Ὁ Μεγάλος Ἀρχιερέας, ὁ μοναδικός Σωτήρας, εἰσηγήθη στόν Οὐρανό, χωρίς νά ξενηθυῆ τήν ἀρχιερατική Του στολή. Συνεχίζει τή λει-

τουργία Του, τή θυσία Του, τήν προσφορά τοῦ Αἵματός Του.

● Τό πρόβλημα εἶναι, ἂν ἐμεῖς «κρατῶμεν τῆς προκειμένης ἐλπίδος» (Ἐβρ. στ' 14), ἂν «κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας» (Ἐβρ. δ' 14).

Ἡ Ἀποκάλυψις μᾶς παραγγέλλει: «Κράτει ὁ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τόν στέφανόν σου» (Ἄποκ. γ' 11).

Καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος φανεώνει τόν δρόμο, πού καλούμαστε νά τρέξουμε, γιά νά φτάσουμε ἐκεῖ, πού εἶναι ὁ Πρόδρομός μας.

* Ὅλα τὰ χαρίσματα μπορεῖ κανεὶς νά τ' ἀποκτήσῃ ἀκόπως. Ἐνα ὅμως χάρισμα ἀποκτᾶται μέ κόπο καί ἰδρώτα. Κι αὐτό διότι εἶναι «ὀδός», εἶναι δύσκολο καί τραχύς δρόμος. Ἀπαιτεῖ κοπιώδη πορεία μέσα σέ πολύ ἀντίξοες συνθήκες. Κι αὐτό εἶναι ἡ ἀγάπη. «Ἐτι καθ' ὑπερβολήν ὁδόν ὑμῖν δείκνυμι. Ἐάν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καί τῶν ἀγγέλων ἀγάπην δέ μή ἔχω, γέγονα χαλκός ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον» (Α' Κορ. ιβ' 31-ιγ' 1).

Μᾶς περιμένει δρόμος πολὺς.

■ Ὑπομονή! Νά μή τόν ἐγκαταλείψουμε στή μέση.

■ Ἐπιμονή! Μέχρι τέλους.

■ Ἀναμονή! Ἐγγὺς ὁ Κύριος.

■ Ὅπου νάναι θά Τόν δοῦμε. «Ναί, ἐκεῖ, ναί, ἐκεῖ θέλομέν ποτε συναντηθῆ». Ἐκεῖ, ψηλά, στόν Οὐρανό.

* Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

* Ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκης

Ἀπό τή γῆ στόν Οὐρανό

Παρουσιάζονται:

- Ἀνθρωποι τῆς γενιᾶς μας.
- Κληρικοί καί λαϊκοί.
- Πρότυπα ἀρετῆς.
- Ἀγιασμένες μορφές.
- 47 ἄγνοοι χριστιανοί.

Τηλ. 2103212713 καί 2109765440

ράδειγμα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπιναλαμβάνουν κάθε χρόνο, στόν ἑορτάζοντα Ναό, πού χοροστατοῦν γιά πολλοστή φορά, τό ἴδιο κήρυγμα. Ἀρχίζουν μέ τόν ἴδιο πρόλογο καί χτίζουν τήν ὁμιλία τους μέ τίς ἴδιες φράσεις. Καί οἱ ἀκροατές, πού συνέπεσε νά ἔχουν ἀκούσει κατά τόν περασμένο χρόνο ἤ καί κατά τούς προπερασμένους χρόνους τήν τυποποιημένη ὁμιλία, ἀρχίζουν καί αὐτοί νά κανοναρχοῦν καί νά ὑπενθυμίζουν τή φράση, πού συμπληρώνει τό νόημα.

... Ὁ διαχωρισμός τῆς ποιμαντικῆς ἀπό τή διδασκαλία ἀποτελεῖ ἀκύρωση καί τῶν δυό κλάδων τῆς ἐπισκοπικῆς ἀρμοδιότητος. Γιατί ἡ ποιμαντική, πού δέν ἔχει θεμελιακό της στόχο τή διδαχή τῆς Ἀλήθειας, δέν διαφέρει ἀπό τήν τυποποιημένη δημοσιοῦπαλληλική προσφορά ὑπηρεσιῶν. Καί ἡ στεγνή διδαχή, πού δέν συνοδεύεται ἀπό τήν ἀγαπητική φροντίδα γιά τήν πνευματική καλλιέργεια καί τήν ἐνσωμάτωση στήν Εὐχαριστιακή Σύναξη, εἶναι στεγνός καί ἄκαρπος λόγος.

Τό τελετουργικό τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχει πάντοτε ἕνα χαρακτήρα γιορταστικό καί θριαμβικό. Τό Σῶμα τῶν πιστῶν βιώνει ἀδιάλειπτα τή χαρά τῆς Ἀνάστασης καί τό θρίαμβο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐναντία στίς δυνάμεις τοῦ σκότους. Ὅμως, αὐτός ὁ πανηγυρισμός δέν ἐπιτρέπεται νά ξεπερνάει τά ὅρια τῆς λειτουργικῆς σοβαρότητας, νά ἐμβάπτεται στή φιλαρέσκεια τῆς κοσμικῆς ἐπίδειξης καί νά ἐκπίπτει σέ συνθετικό κομμάτι κοσμικῆς, ἐπικοινωνιακῆς παρέλασης.

... Τά πολλά κουδουνίσματα τῶν ἀρχιερατικῶν σάκων, ὁ ἐπίμονος χτύπος τῶν ράβδων στό κατάστρωμα τοῦ δρόμου καί ἡ ἐπίδειξη τῆς χρυσοστόλιστης αὐτοκρατορικῆς μίτρας στά παραταγμένα πλήθη, δέν εἶναι λειτουργική τελετή, προέκταση τῆς Εὐχαριστιακῆς Θυσίας καί τῆς μυστικῆς συνένωσης στό

Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι αὐτάρεσκη, φαρισαϊκή παρέλαση «ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν» (Ματθ. στ' 5), γιά ἐπίδειξη καί ἐντυπωσιασμό.

... Ἡ παρουσία ἄλλων Ἐπισκόπων, κατά τίς γιορταστικές τους τελετές, εἶναι ἄσχετη καί δίχως ἰδιαίτερο νόημα. Ἀποτελεῖ πληθωριστική ἐπισυναγωγή χλιδῆς, πού ἀντί νά προσθέτει ἀγιοπνευματικά δωρήματα, φορτίζει τήν ἀτμόσφαιρα μέ κοσμική ματαιότητα.

Ἄν κανεῖς παρακολουθῆσει, ἀπό κοντά τήν ὀργάνωση καί τήν ἐκδίπλωση τῶν πυκνῶν πολυαρχιερατικῶν τελετῶν, θά νοιώσει βαρυθυμία, ἄν ὄχι ἐκρηξη συνειδησιακῆς ἀντίστασης.

Ἡ περιφορά τοῦ ὁμότροπου ἐπισκοπικοῦ θιάσου ἀπό ἐπαρχία σέ ἐπαρχία καί ἀπό πανήγυρη σέ πανήγυρη δέν ἰσχυροποιεῖ τήν Ὀρθόδοξη συνείδηση τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ οὔτε τόν ἐμπλουτίζει μέ γνήσια ἐκκλησιαστικά βιώματα. Ἀντίθετα, τοῦ δημιουργεῖ ἔντονο προβληματισμό καί συνειδησιακή ἀναστάτωση.

Διερωτῶνται ὅλοι, πότε αὐτοί οἱ Ἐπίσκοποι προλαβαίνουν νά ἀσχοληθοῦν μέ τά θέματα τῆς Μητροπολιτικῆς τους περιφέρειας καί μέ τίς χαρές ἤ τίς πίκρες τοῦ ποιμνίου τους.

Ὅταν ἀπορροφῶνται καί ἀναλίσκονται σέ κίνηση καί σέ πανηγυρισμούς, πῶς εἶναι δυνατό νά ἐξασφαλίσουν τόν ἀπαραίτητο χρόνο καί τήν ψυχική νηφελότητα, γιά νά ἀσκήσουν ἀπρόσκοπτα τό ποιμαντικό τους καθήκον; Νά διδάξουν, μέ διακριτική ἐπιμέλεια, τόν ἀδίδακτο λαό; Νά τρέξουν «ἐπί τά ὄρη», γιά νά συναντήσουν τό «πλανημένο πρόβατο»; (Ματθ. ιη' 12). Νά σχύψουν στό κρεββάτι τοῦ ἀρρώστου καί νά τοῦ προσφέρουν τήν ἐλπίδα καί τήν παρηγορία;

Οἱ Μητροπολίτες τοῦ πανηγυρισμοῦ ἐκθέτουν, σέ διαδοχικές ἐμφάνσεις, τήν ἄμετρη χλιδή τους, πού συχνά εἶναι προβολή τοῦ περιουσιακοῦ καί χρηματικοῦ πλοῦτου τους καί τήν ἡγετική τους ταυτότητα, ἀλλά δέν προσφέρουν στόν ἑαυτό τους τήν ἐπανάπαυση, ὅτι ὡς δούλοι Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἐποίησαν πάντα τά διατεταχθέντα» (Λουκ. ιζ' 10).

Πνευματικά θέματα
Πίστις καί ἔργα

Τό ἕνα ἀποτελεῖ προϋπόθεσι τοῦ ἄλλου. Τό ἕνα εἶναι ἀπόδειξις τοῦ ἄλλου. Γιά τή σχέσι τους μιλάνε ὁ ἀπόστ. Παῦλος καί ὁ ἀδελφóθεος Ἰάκωβος.

• Ἡ πίστις εἶναι ἡ **βάσις**, τὰ ἔργα τó οικοδόμημα.

• Ἡ πίστις εἶναι ἡ **ρίζα**, τὰ ἔργα οἱ καρποί.

• Ἡ πίστις εἶναι ἡ **μηχανή**, τὰ ἔργα ἡ παραγωγή.

• Ἡ πίστις εἶναι τó **κίνητρο**, τὰ ἔργα οἱ ἐκδηλώσεις.

• Γιά ἀνώφελη πίστι μιλάει ὁ ἀδελφóθεος Ἰάκωβος: «Τί τό ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πίστιν λέγῃ τις ἔχειν, ἔργα δέ μή ἔχη;» (β' 14).

Πρόκειται γιά πίστι ψυχρή, πού δέν ἐκδηλώνεται μέ ἔργα ἀγάπης.

Μιά τέτοια πίστις εἶναι ἄκαρπη, καί γι' αὐτόν πού λέει πώς τήν ἔχει, ἀλλά καί γιά τό κοινωνικό σύνολο.

• Ἐνα δέντρο, πού ἔχει πλατεῖα καί πολλά φύλλα, ἀλλά πού ψάχνοντας στά φυλλώματά του δέν βρίσκεις καρπό, εἶναι ἀνώφελο καί γι' αὐτόν πού τό φύτεψε καί γιά τούς ἄλλους. Καί τόν «τόπον καταργεῖ», ἀχρηστεύει δηλαδή καί τόν τόπον (Λουκ. ιγ' 8).

• Μιά πίστις χωρίς ἔργα καλά μοιάζει μέ κίβδηλο νόμισμα.

Ὁ Παῦλος λέει: «Οὐ δικαιουται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἐάν μή διά πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. β' 16). Δέν σώζεται ὁ ἄνθρωπος μέ ἔργα θρησκευτικά, παρά σώζεται μέ τήν πίστι στόν Ἰησοῦ Χριστό.

Τήν ἀλήθεια αὐτή τήν κηρύττει ἐπανειλημμένα καί μέ πολλά παραδείγματα. Τήν θεμελιώνει μέ ἐπιχειρήματα στίς Ἐπιστολές του, καί μάλιστα στήν πρὸς Ρωμαίους καί στήν πρὸς Γαλάτας.

Ὁ ἀδελφóθεος Ἰάκωβος λέει: «Μή δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν;» (β' 14).

• Στήν πρώτη περίπτωσι μιλάει ὁ Παῦλος γιά ἔργα, πού εἶναι ὑποκατάστατα τῆς πίστεως.

• Στή δεύτερη μιλάει ὁ Ἰάκωβος γιά ἔργα, πού εἶναι τεκμήρια τῆς πίστεως.

• Δέν δικαιώνεται ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὰ ἔργα του, ὅσο καλά κι ἂν εἶναι.

• Δικαιώνεται μέ τή θυσία τοῦ Χριστοῦ, πού τήν κάνει ὁ ἄνθρωπος δική του μέ τήν πίστι.

• Δέν ὑπάρχει αὐτοδικαίωσις.

• Ὑπάρχει Χριστοδικαίωσις.

Ἄλλ' ἐνῶ τὰ ἔργα ἀπό μόνα τους δέν μᾶς σώζουν, ὅμως τὰ καλά ἔργα ὡς ἀπόδειξις, ὡς καρπός τῆς πίστεως στό Χριστό, μᾶς σώζουν.

Ἔργα ξεκομμένα ἀπ' τήν πίστι στό Χριστό δέν σώζουν.

Ἀλλά καί πίστις, πού δέν μεταφράζεται σέ ἔργα, δέν σώζει. Δέν ὑπάρχει ἀληθινή πίστις χωρίς ἔργα. Καί δέν ὑπάρχουν καλά ἔργα ἔξω ἀπ' τήν πίστι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Κυκλοφοροῦν τὰ παρακάτω μικροῦ σχήματος βιβλία τοῦ ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη γιά πνευματικά θέματα. 2 € τό καθένα.

- Πότε καί πῶς νά κοινωνῆς. Σελ. 112
- Πότε καί πῶς νά ἐξομολογήσαι. Σελ. 112.
- Πότε καί πῶς νά ἐκκλησιάζεσαι. Σελ. 96.
- Ἡ αἰώνιος ζωή. Σελ. 112.
- Πῶς καί γιατί ὁ Γάμος. Σελ. 112.
- Πότε καί πῶς νά μελετᾷς τή Γραφή. Σελ. 96.
- Ξέρεις τί θά πῇ ἀγάπη; Σελ. 112.
- Δοκιμασίες καί θάνατος. Σελ. 112.

Τηλέφ.: **2103212713** καί **2109765440**.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Σεμνότητα ή γυμνότητα;

Αναστατώθηκε τό ἐκκλησίασμα σέ κάποιο Ναό Μητροπόλεως τοῦ λεκανοπεδίου τῆς Ἀττικῆς. Οἱ ἐπίτροποι ἔσπευσαν νά βγάλουν ἔξω τόν... ἀνεπιθύμητο ἐπισκέπτη. Ἦταν **ἕνας σκύλος!** Ἀνεόχλητος ἀνέβηκε τά σκαλοπάτια τοῦ Ναοῦ, πέρασε τήν κεντρική πύλη καί προχωροῦσε στόν κεντρικό διάδρομο!

Κανένας δέν διαμαρτυρήθηκε γιά τήν ἔξωσι τοῦ σκύλου ἀπ' τό Ναό, πού ἐνήργησαν οἱ ἐπίτροποι. Φανταζόμαστε, πώς καί οἱ πιό φανατικοί ζωόφιλοι δέν θά διαμαρτύρονταν γιά τό κυνήγημα ἀπ' τό Ναό τοῦ σκύλου. Λέτε νά προτείνουν νά ἐπιτραπῆ ἡ... εἰσοδος σκυλιῶν καί γατιῶν μέσα στό Ναό; Πάντως σέ κάποιο γάμο πρό ἑτῶν ἀναγκάστηκε ὁ λειτουργός πρεσβύτερος νά διατάξῃ τήν ἔξοδο ἀπ' τό Ναό σκύλου, πού κρατοῦσε μιά κυρία τρυφερά στήν ἀγκαλιά της!

● Ἄλλ' ἂν δέν φτάσαμε ἀκόμα στό σημείο νά ἐπιτρέπεται νά μπαίνουν σκυλιά καί ἄλλα ζῶα στό Ναό, καί μάλιστα τήν ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας, ὁμως τό Πνεῦμα τό Ἅγιον παραγγέλλει νά πετάγονται **ἔξω ἀπό τή σύναξι** τοῦ Θεοῦ ἄτομα **ἀδιάντροπα**, πού μέ **κνισμό** προκαλοῦν.

Ἐξω ἀπό τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὄχι βέβαια οἱ ἁμαρτωλοί, πού μετανοοῦν καί ζητοῦν τό ἔλεος τοῦ Κυρίου, ἀλλ' οἱ **ἀναίσχυντοι**, πού προβάλλουν τήν **«ξετσιποσιά»** τους καί τήν ποικίλη διαφθορά τους. Λέει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ: «Ἐξω οἱ κύνες καί οἱ φαρμακοί καί οἱ πόρνοι καί οἱ φονεῖς καί οἱ εἰδωλολάτραι καί πᾶς ὁ φιλῶν καί ποιῶν ψεῦδος» (Ἀποκ. κβ' 15).

● Λόγω τοῦ καλοκαιριοῦ ὁ λόγος ἔχει ἐφαρμογή ἐπίκαιρη στή **γύμνια**, πού εἰσώρησε μέ ἀναίδεια καί μέσα στους Ναούς. Τό θερμόμετρο ὀπωσδήποτε ἀνεβαίνει σέ ὑψηλούς βαθμούς, κάποτε δέ παρατηρεῖται καί καύσωνας κατά τούς θερινούς μῆνες. Ἄλλ' αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ εἰσοδος στους Ναούς χριστιανῶν μέ ἀπρεπῆ ἐνδυμασία, καί μάλιστα γυναικῶν!

Κι ἄς μή σπεύσουν μερικοί νά δικαιολογήσουν τό γυμνισμό, λέγοντας: «Μπορεῖ ἔξωτερικά νάναί ἄσεμνοι, ἀλλά μέσα τους εἶναι... ἅγιοι! Ὁ Θεός βλέπει τό μέσα, ὄχι τό ἔξω!» Ἦς ἀκούσουμε τόν ἱερό Χρυσόστομο: «**Καί ἡ στολή κατεσταλμένη... Ἦ γάρ τῶν μελῶν τῶν ἔξωθεν εὐταξία εἰκῶν τις ἐστί τῆς ἐν τῇ ψυχῇ καταστάσεως**» (Ε.Π.Ε. 36,88-90). Με τὰ φ ρ α σ ι ς : Καί τό ντύσιμο νάναί σεμνό. Διότι ἡ καλή ἔξωτερική ἐμφάνισις εἶναι καθρέφτης τῆς καταστάσεως πού ἐπικρατεῖ στήν ψυχή.

Ὁ Θεός βλέπει καί τό μέσα καί τό ἔξω. Καί δέν μπορεῖ νά θεωρεῖ ἅγιο κάποιον, πού ὀδηγεῖ τούς ἄλλους στήν ἁμαρτία!

● Πιστεύουμε, ὅτι ὄλες οἱ χριστιανές γυναῖκες συμπεριφέρονται καί ντύνονται «μετά **αἰδοῦς** καί **σωφροσύνης**» (Α' Τιμ. β' 9). Ἀποκλείεται γυναῖκα «σεβομένη τόν Θεόν» (Πράξ. ιστ' 14) καί «φοβουμένη τόν Κύριον» (Πράξ. ι' 2) νά ἐκθέτῃ τό σῶμα της γυμνό «**εἰς κοινήν θέαν**», καί μάλιστα μέσα στόν οἶκο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ εὐσεβῆς γυναῖκα μπροστά της ἔχει ὡς πρότυπο (μοντέλο) τίς ἅγιες γυναῖκες, πού ὄλες παριστάνονται στίς εἰκόνες σεμνά ντυμένες. Γιά τήν εὐσεβῆ γυναῖκα ἡ μόδα τοῦ ντυσίματος, καί μέσα καί ἔξω ἀπ' τό Ναό, λέγεται «**σεμνότητα**».

● Πιστεύουμε, ὅτι γιά τίς περισσότερες γυναῖκες, πού τολμοῦν μέ κνισμό νά

μπαίνουν σέ ιερό χῶρο (μέ ἄσεμνο ντύσιμο, πού μᾶλλον μέ **γδύσιμο** ἰσοδυναμεῖ), δέν ἰσχύει τό ἐλαφροντικό τῆς ἀγνοίας. Ξέρον, ὅτι ἡ ἐμφάνισίς τους εἶναι προκλητική. **Κι ὄχι μόνο τό ξέρον, ἀλλά τό... κάνουν ἐπίτηδες. Γι' αὐτό «γδύνονται», ὄχι γιατί ζεσταίνονται, ἀλλά γιατί θέλουν νά προκαλέσουν τά βλέμματα τῶν ἀνδρῶν.**

Ἄλλ' ἄς μή λησμονοῦν, ὅτι:

- Ὁ Ναός εἶναι **τόπος προσευχῆς** καί ὄχι χῶρος αἰσχροῶν βλεμμάτων, πού ἰσοδυναμοῦν μέ πορνεῖες καί μοιχεῖες. Δέν τό λέμε ἐμεῖς. Τό ἐπισημαίνει ὁ Κύριός μας, πού δικός Του εἶναι ὁ Ναός: «Ἐγώ λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τό ἐπιθυμῆσαι αὐτήν, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτήν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ» (Μαθθ. ε' 28).

- Ὁ Ναός εἶναι **τόπος εὐπρέπειας**. Καί φυσικά ἡ εὐπρέπεια δέν ἔχει νά κάνη σέ τίποτε μέ τήν πολυτέλεια, πού κι αὐτή εἶναι πρόκλησις. Ἡ εὐπρέπεια ἀναφέρεται στήν ἐξωτερική καί ἐσωτερική τάξι, στή σεμνότητα καί τήν προσοχή.

Ἄν ὁ Κύριός μας ἔβγαλε ἔξω ἀπ' τό Ναό τοῦ «Σολομώντος» (τῆς παλαιᾶς λατρείας) ὅσους τόν βεβήλωναν, θά ἐπέτρεπε τῇ **βεβήλωσι** τοῦ Ναοῦ τῆς Καινῆς Διαθήκης; Εἶδε τότε μέσα στό Ναό «*πρόβατα καί περιστέρια*» καί χρησιμοποίησε φραγγέλιο. Καί θά ἔμενε ἀδιάφορος μπροστά σέ ἄσεμνα καί ἀναιδή πρόσωπα, πού κάθε ἄλλο παρά λευκά περιστέρια καί ἄκακα πρόβατα εἶναι;

- Ἄν ὁ Κύριός μας «ἐποίησε φραγγέλιον ἐκ σχοινίων καί ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ» ὅσους τόν «οἶκον τοῦ Πατρός Του» εἶχαν μετατρέψει «εἰς οἶκον ἐμπορίου» (Ἰωάν. β' 14-17), πῶς θά ἀνεχόταν τήν παρουσία ἀτόμων, πού μετατρέπουν τό Ναό σέ «οἶκον ὀφθαλμοπορονείας»;

- Ὁ Ναός εἶναι **τόπος ἡσυχίας** καί ὄχι ἐσωτερικῆς ταραχῆς καί ἐξωτερικῆς ἀναταραχῆς. Πῶς εἶναι δυνατόν νά «διάγωμεν ἡσύχιον βίον ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καί σεμνότητι» (Α' Τιμ. β' 2), ὅταν καί σ' αὐτήν ἀκόμα τήν ἱερόν μας σῦναξι, στίς ἱερές ἀκολουθίες τῆς πίστεώς μας ταραζώμαστε;

Καί ἡ ταραχή προέρχεται ἀπ' τήν **ἀσεβεία** (τό ἀντίθετο τῆς εὐσεβείας) καί ἀπ' τήν **ἀναιδεία** (τό ἀντίθετο τῆς σεμνότητος).

- Στό Ναό συνάγονται τά «τέκνα», τά παιδιά τοῦ Θεοῦ. Ἄν οἱ χριστιανοί γονεῖς, καί μάλιστα οἱ ἔγγαμοι κληρικοί, πρέπη νά ἔχουν «τέκνα ἐν ὑποταγῇ μετά πάσης σεμνότητος» (Α' Τιμ. γ' 4), πόσο μᾶλλον ἡ Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ νά βλέπη τά παιδιά τῆς «ἐν ὑποταγῇ μετά πάσης σεμνότητος».

Εἶναι δυνατόν νά θεωροῦνται **παιδιά τῆς Ἐκκλησίας** ἄτομα, πού ἀθθαδιάζουν στίς ὑποδείξεις γιά σεμνή ἐμφάνισι; Τελικά οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ἀπό ὀδηγοί πρὸς τόν Οὐρανό, θά μεταβληθοῦν σέ οὐραγούς πρὸς τήν κόλασι;

- Τό θέμα τῆς γυμνιστικῆς μόδας κατά τούς θερινούς μῆνες δέν εἶναι παρωνυχίδα. Εἶναι σοβαρό. Ἄν ἀπαιτῆ μικρὴ θυσία τό **σεμνό ντύσιμο**, δέν ἀξίζει αὐτή ἡ θυσία;

Οἱ μάρτυρες θυσίαζαν τῇ ζωῇ τους, γιά νά μήν ἀρνηθοῦν τό Χριστό καί νά μή χάσουν τήν οὐράνια βασιλεία Του. Καί οἱ σημερινοί χριστιανοί δέν μποροῦν νά καλύψουν τό σῶμα τους γιά νά μή κολαστοῦν;

- Ἡ Ἐκκλησία ἔχει τούς τρόπους γιά νά περιφρουρῇ τήν ἀγιότητα τῆς λατρευτικῆς τῆς συνάξεως. Τό «πάντα κατά τάξιν καί εὐσημίονως γινέσθω» (Α' Κορ. ιδ' 40) δέν εἶναι σχῆμα λόγου. Εἶναι λόγος, νοθεσία, προτροπή. Ἄλλ' εἶναι καί ἐνέργεια. Ἄς ἐπανέλθῃ, λοιπόν, στή λατρεία μας ὁ ἅγιος θεσμός τῶν **διακονισῶν**. Ἦσαν ἐνάρετες γυναῖκες, πού φρόντιζαν, ὡς **«εὐταξίαι»**, γιά τήν ὄλη παρουσία τῶν γυναικῶν κατά τόν καιρό τῆς λατρείας.

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ Παῦλος καί Ἐκκλησία Β' Κορ. α' 1-4

Τό ὄνομα Παῦλος (στ. 1)

Παῦλος! Πόσα δέν λέει αὐτό τό ὄνομα! Ἄν ἡ ἀγάπη εἶναι τό πλατύτερο στόν κόσμο, τότε ὁ Παῦλος εἶναι ἡ πιά πλατεία ἀνθρώπινη καρδιά. Ἄν ὁ οὐρανός εἶναι τό ἀμέτρητο διάστημα, τότε ὁ Παῦλος εἶναι ἀμέτρητος. Ὅχι τόσο γιατί ἀξιώθηκε ζώντας νά γίνῃ οὐράνιος, νά κατακτήσῃ τό διάστημα, ἀλλά κυρίως γιατί μέσ' στήν καρδιά του ἔκλινε τόν Οὐράνιο, πού ἔγινε ἐπίγειος, καί τούς ἐπίγειους πού ἔπασχε νά τούς κἀν οὐράνιους.

Πάντοτε τήν Ἐκκλησία συγκινοῦσε τό ὄνομα Παῦλος, τό πρόσωπο τοῦ Παύλου, τό ἔργο τοῦ Παύλου, ἡ θεολογία τοῦ Παύλου, τά κείμενα τοῦ Παύλου, τό μαρτύριο τοῦ Παύλου.

- Ἄλλοίμονο στή λειτουργοῦσα Ἐκκλησία, πού δέν ἔχει κορυφαῖο χειραγωγό τόν ἀπόστολο Παῦλο!

- Ἄλλοίμονο στούς ἱερωμένους, πού δέν ἔχουν ἀνακαλύψει τόν Παῦλο! Χωρίς Παῦλο, ἴσως ἄθελά τους, κατατάσσουν τόν ἑαυτό τους στούς ἱερωμένους μιᾶς θρησκείας, ὄχι στούς ἱεραρχοῦς τοῦ Εὐαγγελίου καί στούς διακόνους τοῦ μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ.

- Ἄλλοίμονο στούς ὀρθοδόξους, πού ἀγνοοῦν τόν Παῦλο, γιατί τί θρησκευτική τους προσοχή ἔχουν τραβήξει ὑποκατάστατα τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ!

Τό ὄνομα Παῦλος εἶναι σῆμα κατατεθέν τῆς ἐγκυρότητας τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος. Δέν κρύβει ὁ ἴδιος τό ὄνομά του. Μ' αὐτό ἀρχίζει κάθε Ἐπιστολή του, καί τί Β' πρὸς Κορινθίους: «Παῦλος, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, καί Τιμόθεος ὁ ἀδελφός τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ τῆ οὔσης ἐν Κορίνθῳ σὺν τοῖς ἁγίοις πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν ὅλῃ τῇ Ἀχαΐᾳ».

(στ. 1). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἐγὼ ὁ Παῦλος, ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, μαζί καί ὁ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός, ἀπευθυνόμεστε στήν ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, πού βρίσκεται στήν Κόρινθο, καί σ' ὅλους τούς πιστούς, πού βρίσκονται σ' ὅλοκληρη τήν ἐπαρχία τῆς Ἀχαΐας».

Στό προοίμιο σημειώνονται τά ἀναγκαῖα στοιχεῖα τῆς ταυτότητας τοῦ ἀποστολέα.

- Ἀναγκαῖο τό ὄνομα: Παῦλος! Δέν εἶναι πλέον ὁ Σαῦλος: εἶναι ὁ Παῦλος. Ἀλλάζοντας στρατόπεδο, ἀλλάζει καί ὄνομα. Ὅχι γιά νά ἐξαπατήσῃ. Ἀλλάστε ὁ ἴδιος δέν ἀποκρύπτει τό προηγούμενο ὄνομά του, ὅπως δέν ἀποκρύπτει καί τήν προηγούμενη αἰμοδιψῆ πολιτεία του. «Ναί, ἤμουν ὁ Σαῦλος, ὁ Σαούλ. Μ' αὐτό τό ὄνομα μέ κάλεσε ὁ Κύριος» (Πράξ. κβ' 13).

Ἀπόστολος τῆς κλήσεως (στ. 1)

- Ἀναγκαῖο στοιχεῖο τό ἐπίθετό του: «Ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ἡ ἱστορία τόν ὠνόμασε κορυφαῖο Ἀπόστολο, Πρωτοκορυφαῖο, «Πρῶτο μετά τόν Ἐνα», «Μακάριο Παῦλο». Ἐκεῖνος ἀρκεῖται σ' αὐτό τόν τίτλο: Ἀπόστολος! Εἶναι ἡ τιμή, πού τοῦ ἔκανε ὁ Θεός. «Δέν εἶμαι ἄξιος νά μέ ὀνομάζουν ἀπόστολο» (Α' Κορ. ιε' 9). Ὅμως, εἶναι!

- Ἀναγκαῖο στοιχεῖο τῆς ταυτότητας του τό πῶς, καίτοι ἀνάξιος, ἔγινε Ἀπόστολος: «Διὰ θελήματος Θεοῦ». Ὅταν θέλῃ ὁ Θεός, νικᾶται ὄχι μόνο «φύσεως τάξις», ἀλλά καί παθῶν ἀγριότης. Ὅταν δέν θέλῃ ὁ Θεός, ὁ ἄνθρωπος ἐκβιάζει καταστάσεις. Δέν εἶναι θέλημα Θεοῦ νά γίνωνται ὅλοι Ἀπόστολοι, μέ τί λειτουργική τοῦ ὅρου ἔννοια. Πολλοί ἐπιδικῶν ἐκκλησιαστικές θέσεις ὄχι γιά νά

λειτουργίση τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά γιά νά ἰκανοποιηθῆ τό ἀνθρώπινο «ἐγώ». Πόσοι βρῖσκονται σέ ρόλο ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ὄχι «διά θελήματος Θεοῦ», ἀλλά κατά παραχώρησι καί ἀνοχή Θεοῦ!

● Ἐναγκαῖο στοιχεῖο καί τό ὄνομα τοῦ στενοῦ συνεργάτη του κατά τόν καιρό τῆς συγγραφῆς τῆς Ἐπιστολῆς. Εἶναι ὁ Τιμόθεος, «τό γνήσιον τέκνον» του (Α΄ Τιμ. α΄ 2). «Καί Τιμόθεος ὁ ἀδελφός». Ἐκεῖνος ὁ πατέρας τῶν Κορινθίων, ἀλλά καί τῆς Ἐπιστολῆς. Καί ὅμως! Ἡ τιμή ἀποδίδεται καί στό μαθητή.

Ἦ ὁ Τιμόθεος εἶναι «ὁ ἀδελφός». Αὐτό τό καινούργιο εἰσάγει ἡ πνευματική συγγένεια: Τό παιδί γίνεται ἀδελφός τοῦ πατέρα! Ὁ νεαρός Τιμόθεος καλεῖται ἀδελφός τοῦ μεγάλου Παύλου. Καί φυσικά ἀδελφός καί τῶν Κορινθίων, καί ὄλων τῶν πιστῶν. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀδελφότητα, πού συναδελφώνει μικρούς καί μεγάλους.

Ἐκκλησία – Ἅγιοι (στ. 1)

Μετά τά στοιχεῖα τοῦ ἀποστολέα, ἀπαραίτητα τά στοιχεῖα τοῦ παραλήπτη. «Τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῆ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ σὺν τοῖς ἁγίοις πᾶσι τοῖς οὔσῃν ἐν ὅλῃ τῇ Ἀχαΐᾳ». (στ. 1).

● Στέλνει τήν Ἐπιστολήν ὁ Παῦλος στό σύνολο τῶν πιστῶν, πού βρῖσκονται στήν Κόρινθο. Καί τό ὄνομάζει Ἐκκλησία.

Σάν νά τοῦς ἔλεγε: Μέ τίς ἀτομικές σας γνώμες καί μέ τοῦς προσωπικούς σας ἐγωισμούς, δέν μπορεῖ νά συναποτελήτε ἕνα σύνδεσμο, μία ἐνότητα, ἕνα σῶμα, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Λέει σχετική ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Πάλιν αὐτούς “ἐκκλησίαν” καλεῖ, συνάγων πάντας εἰς ἕν καί συνδέων. Οὐ γάρ ἄν γένοιτο ἐκκλησία μία, διεσπασμένον τῶν ἐν αὐτῇ, καί κατ’ ἀλλήλων ἐσώτων» (Ε.Π.Ε. 19,16). Μετάφρασις: Πάλι ὀνομάζει τοῦς Κορινθίους «ἐκκλησία», συνενώνοντας καί συνδέοντας ὅλους σέ ἕνα. Γιατί δέν θά μπορούσε νά ὑπάρξη μία ἐκκλησία, ἄν ἦταν διεσπασμένοι ἐκεῖνοι, πού τήν ἀποτελοῦν καί βρῖσκονται σέ διάστασι μεταξύ τους.

Παρουσιάστηκαν σκάνδαλα στήν τοπική Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου. Αὐτό δέν σήμαινε διάλυσι τῆς Ἐκκλησίας.

Τό καράβι ταξιδεύει σταθερά, ἔστω κι ἄν ὠρισμένοι σ’ αὐτό ἀτακτοῦν. Ἡ Ἐκκλησία πάν-

τοτε ὑπάρχει, μέ ἀκατάλυτο τό «σκαρί» τῆς, μέ σταθερό τόν προσανατολισμό τῆς. Τά δυσάρεστα μεμονωμένα περιστατικά, εἴτε παρεκκλίσεις, εἴτε ἠθικά σκάνδαλα, εἴτε προδοσίες, εἴτε μωροφιλοδοξίες, δέν σαλεύουν τήν Ἐκκλησία.

Τό πρόβλημα εἶναι, νά μή ξεφύγη κανεῖς ἀπ’ τήν Ἐκκλησία, ὁπότε ὁ μόνος του δέν μπορεῖ νά ταξιδεύσῃ πρὸς τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἀλλά καί τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας νά λαμβάνη ἅμεσα τά μέτρα του, καυτηριάζοντας τά ἀτακτοῦντα μέ προκλητικότητα μέλη τῆς.

● Στέλνει τήν Ἐπιστολήν ὁ Παῦλος σέ πρόσωπα. Ὅχι σέ κάποιο ἀφηρημένο σύστημα, πού τό καλοῦμε (δέν εἶναι) ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τά πρόσωπα, οἱ χριστιανοί, οἱ «ἅγιοι», ὅπως τοῦς ἀποκαλεῖ ἐπανειλημμένα ὁ Παῦλος. «Τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῆ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ σὺν τοῖς ἁγίοις πᾶσι...» (στ. 1).

Ἄγιοι λέγονταν οἱ πρῶτοι χριστιανοί. Λέγονταν, ἀλλά καί ἦσαν. Κάθε ἀκαθαρσία στήν προσωπική τους ζωή, ἐφ’ ὅσον δέν θεραπευόταν μέ εἰλικρινῆ μετάνοια, προκαλοῦσε ἀποκοπή ἀπ’ τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Κάτι, πού ἀναγκάστηκε ὁ Παῦλος νά συστήσῃ γιά τήν περίπτωση τοῦ αἰμομίκτη (Α΄ Κορ. ε΄ 4-5).

Ἡ ἀγιότητα τῶν πιστῶν εἶναι σχετική, συγκρινομένη μέ τήν ἀπόλυτη ἀγιότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ’ αὐτό δέν σημαίνει καί παντελῆ ἀπουσία τῆς. Τό «ἅγιος» τότε δέν ἦταν μόνο δεοντολογικό ἦταν καί πραγματικό.

Φανερώνει βέβαια τόν τελικό σκοπό τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ἀλλ’ ὁ τελικός σκοπός ἐπιτυγχάνεται μέ τόν ἅγιο βίο τῆς παρούσης ζωῆς. Γιά νά διακριθῆ ὁ ἀσεβῆς ἀκάθαρτος ἀπό τόν ἀγωνιζόμενο πιστό, λέει ὁ Παῦλος τό «ἅγιος».

● Στέλνει τήν Ἐπιστολήν ὄχι μόνο γιά τοῦς Κορινθίους, ἀλλά καί γιά τοῦς ἄλλους χριστιανούς. Ὁ εὐρύτερος κύκλος ἦταν ἡ Ἀχαΐα. «... Σὺν τοῖς ἁγίοις πᾶσι τοῖς οὔσῃν ἐν ὅλῃ τῇ Ἀχαΐᾳ». (στ. 1). Καί ὁ ἀκόμα εὐρύτερος κύκλος εἶναι ἡ οἰκουμένη.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καθολική. Αὐτό σημαίνει, ὅτι ὅλα τά τοῦ Χριστοῦ εἶναι γιά ὅλους τοῦς ἀνθρώπους, πού θέλουν νά πιστεύουν στό Χριστό. Ἡ Ἐπιστολή δέν εἶναι ἕνα μυστικό κείμενο, πού θάπρεπε λίγοι μόνο νά τό διαβάσουν. Εἶναι κείμενο γιά ὅλους, «πᾶσι», «ἐν ὅλῃ τῇ Ἀχαΐᾳ».

Ἡ Ἐκκλησία στά μέλη τῆς δέν ἔχει μυστικά, οὔτε κάνει διακρίσεις. Τό Εὐαγγέλιο, ἡ

Ἁγία Γραφή, δέν εἶναι προνόμιο τῶν ὀλίγων. Εἶναι δῶρο γιά ὅλους.

Τό ὅτι ὁ πολὺς λαός στερεῖται τό δῶρο, τό ὅτι ἀγνοεῖ παντελῶς τή Γραφή, τό ὅτι δέν γνωρίζει τίς Ἐπιστολές τοῦ Παύλου, αὐτά φανερόνουν ἀδιαφορία μᾶλλον τῶν ποιμένων νά «σταλῆ» ἢ «ἐπιστολή» σέ ὅλους. Τό πρῶτο, λοιπόν, ἔργο τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας εἶναι, νά φτάσῃ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ σέ ὅλους.

Τό ἠλεκτρικό ρεῦμα ἔφτασε στό τελευταῖο χωριό καί σπίτι. Τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου γιατί παραμένει ἀδιάθετο;

● Στέλνει τήν Ἐπιστολή του ὁ Παῦλος σέ ὅλους, καί στούς Κορινθίους, καί στούς πιστούς τῆς Ἀχαΐας, καί στούς πιστούς ὄλων τῶν αἰώνων, καί σέ μᾶς φυσικά, διότι ὅσα συνέβησαν στήν Κόρινθο κακά, εἶναι κοινά. Καί ὅσες ἀλήθειες πληροφορηθήκαν οἱ Κορινθιοί, εἶναι θησαύρισμα γιά ὄλων τίς καρδιές.

Ἔστερα ἀπό τά στοιχεῖα ἀποστολέως καί παραλήπτου ἔρχεται ἡ ἀρχική εὐχή τοῦ Παύλου. Λέμε ἀρχική, γιατί εὐχές ἀπευθύνει καί στό τέλος. Ὅσο κι ἄν πληγώνεται ὁ πατέρας, δέν μπορεῖ νά μή δίνη τήν εὐχή του στό παιδί του. Εἰδικά ὁ μέγας πατέρας, ὁ Παῦλος, παραδίνει τά παιδιά του στήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. «Χάρις ὑμῖν καί εἰρήνη ἀπό Θεοῦ πατρός ἡμῶν καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ» (στ. 2). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Εὐχόμεστε νά εἶναι σέ σᾶς χάρις καί εὐλογία ἀπό τό Θεό Πατέρα μας καί τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό».

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολᾶρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου (στ. 2)

● Χάρις! Παῦλειος λέξις. Ἡ δωρεά τοῦ Θεοῦ. Τό μέσο τῆς σωτηρίας. Ἡ ἀκένωτη ἀγάπη. Ἡ λυτρωτική ἄφεσις. Ἡ χαρά καί τά χαρίσματα. Ὅλα αὐτά συμπεριλαμβάνονται στήν εὐλογημένη λέξι «χάρις».

● Εἰρήνη! Ἐννοεῖ τή συμφιλίωσι καί τήν ἐξαφάνισι τῶν διαφορῶν; Καί αὐτό. Τί ἀναγκαιότερο γιά τήν προκοπή τῶν πιστῶν ἀπό τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ; Ἄλλ' ἡ λέξις «εἰρήνην» ἐν προκειμένῳ σημαίνει καί τήν εὐλογία καί τή δύναμι τοῦ Θεοῦ.

Ὅλα τά δῶρα εἶναι κοινά. Ἐχουν καθολικότητα καί ἀπό πλευρᾶς ἀποστολέως καί ἀπό πλευρᾶς ἀποδέκτου. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νά γίνουν μέτοχοι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς σωτηρίας, τῆς κληρονομίας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ὅπως καί ὅλα τά Πρόσωπα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ συνεργοῦν γιά τί δωρεά τῆς σωτηρίας καί τῆς ἀνθρωπίνης δόξας. «Ἀπό Θεοῦ πατρός ἡμῶν καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ» (στ. 2).

● Ἐδῶ ἀναφέρονται τά δύο πρόσωπα τῆς ὁμοουσίου Τριάδος, ὁ Πατέρας καί ὁ Υἱός, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Σέ πολλές ἄλλες περιπτώσεις ἀναφέρονται καί τά τρία πρόσωπα. Ἄλλωστε εἶναι ἄρρητη καί ἄρρηκτη ἡ ἔνωσις τῶν τριῶν Προσώπων, ὥστε σέ κάθε ἀγαπητική ἐνέργεια γιά τόν ἄνθρωπο, συνεργοῦν.

● Ὁ Χριστός εἶναι ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα. Αὐτό φανερώνεται καί στήν εὐχή ἐδῶ τοῦ Παύλου: «Ἀπό Θεοῦ πατρός ἡμῶν καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ» (στ. 2). Τά δύο ὀνόματα (Πατήρ - Ἰησοῦς Χριστός) συνδέονται μέ τό «καί». Ἄν ὁ Χριστός δέν ἦταν Θεός, ὁμοούσιος μέ τό Θεό Πατέρα, τότε ἡ χάρις θά προερχόταν ἀπό τό Θεό Πατέρα, ὄχι «καί» ἀπό τό Χριστό. Ὅταν ἀναφέρεται ἡ πηγὴ ἀγαθοῦ, δέν τίθεται σέ ἴση θέσι καί κάποιος κατώτερος.

Ἄλλ' ὁ Χριστός δέν εἶναι κατώτερος ἀπό τόν Πατέρα. Εἶναι «Θεός ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ».

Ἄλλωστε καλεῖται «Κύριος», λέξις, πού στήν Ἁγία Γραφή προσιδιάζει μόνο στό Θεό. Δέν εἶναι ἀπλῶς ὁ Ἰησοῦς. Δέν εἶναι ἀπλῶς ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Θρησκευτικές ἀγυρτείες

Απάτη! Τρόπος ζωής πλέον. Τείνει γιά πολλούς νά γίνη μονόδρομος συμπεριφορᾶς καί συνδιαλλαγῆς. Μέ ἀπάτες κερδίζουν χρήματα, κτήματα, ἀλλά καί... κοινωνική ἐπιφάνεια!

Τό πιό ἐπικίνδuno δέ καί ἐξοργιστικό εἶναι τό νά κερδίζης ὄχι χρήματα, ἀλλ' ὀπαδούς μέ θρησκευτικές ἀπάτες.

- Οἱ ἀπατεῶνες στό θρησκευτικό χῶρο γίνονται πλαστογράφοι τῆς ἀλήθειας. Σερβίρουν τά παραμύθια τους ὡς ἀλήθεια, ὡς ἀποκαλύψεις!

- Δικές τους παραδοξότητες καί ἀνοησίες τίς παρουσιάζουν ὡς... λόγια τῶν ἀποστόλων, ἀκόμα καί τοῦ Κυρίου! Ὑπάρχουν δέ καί βλακώδη γραπτά, πού ἐμφανίζονται ὡς... ἀποκαλύψεις τῆς Παναγίας!

- Παλαιό τό φαινόμενο, ἀφοῦ ὁ ἐμπνευστής τῆς ἀπάτης, ὁ ἀρχέκακος διάβολος, «παλαιόθεν» διαπρέπει σέ πλαστογραφία τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐπισημαίνει τοὺς ἀπατεῶνες, πού δραστηριοποιήθηκαν μέσα σέ ἐλάχιστο χρόνο στή νεόφυτη ἐκκλησία τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐπεδίωκαν νά σαλέψουν τά μυαλά τῶν χριστιανῶν, νά τοὺς ἀπομακρύνουν ἀπ' τήν ἀλήθεια καί νά τοὺς τρομοκρατήσουν μέ σημεῖα τῶν καιρῶν καί μέ σημάδια τοῦ... ἀντιχρίστου!

Ἐκμεταλλεύτηκαν μάλιστα τήν ἐμπιστοσύνη τῶν χριστιανῶν στόν Παῦλο καί ἔλεγαν, ὅτι τά ὅσα ἀπατεωνίστικα σερβίρουν τά εἶχε πεῖ... ὁ Παῦλος, σέ κάποιο κήρυγμα ἢ σέ ἄλλη εὐκαιρία!...

Ἐπενέβη ἄμεσα καί δυναμικά ὁ μέγας Ἀπόστολος: «Μή σαλεύεσθε..., μή θροεῖσθε, ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χρι-

στοῦ» (Β' Θεσ. β' 2). Δηλαδή: Νά μή σαλευθῆτε ἀπ' τό σωστό φρόνημα. Νά μή θορυβηθῆτε ἀπό διαδόσεις, ὅτι τάχα ἐμεῖς ἰσχυριστήκαμε πὼς ἔφτασε ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ.

- Ἄν θέλῃ κάποιος νά σερβίρῃ λογῆς δικᾶ του, ἄς ἔχῃ τήν τιμιότητα νά βάλῃ τή δική του ὑπογραφή, ὥστε νά ξέρουν οἱ πιστοί, ὅτι τά περὶ ἐπικειμένων π.χ. πολέμων καί... συλλογῆς τροφίμων σέ ἀποθήκες (!) εἶναι φλυαρίες τοῦ τάδε «Γέροντα», καί ὄχι προφητεῖες τοῦ Παύλου ἢ τῆς Ἀποκαλύψεως.

- Τό ἐσχατολογικό πάντα «σηκῶνε» πολύ ἀγυρτεία. Ὅπως καί ἡ μεταφυσική περιέργεια.

- Ὁ Χριστός ὁμως δέν ἱκανοποιεῖ περιέργειες (ιδεῖ καί Πράξ. α' 7-8), ἀλλά καλεῖ στήν πιό σωστή, ἢ καλύτερα, σωτηριώδη ἐνέργεια, στό «Γρηγορεῖτε»!

Ποιόν ἀτενίζουμε;

Η Μονή Κύκκου στήν Κύπρο ἀνεκαθεν ἦταν πλουσιωτάτη (στά ὑλικά) Μονή. Ἡ ὁποιαδήποτε φιλανθρωπία της σέ χρηματικά βοηθήματα ἢ σέ ἐνίσχυσι σπουδαστῶν καί φοιτητῶν, δέν δικαιολογεῖ τό πέρα γιά πέρα ἀδικαιολόγητο. Κι αὐτό τό ἀδικαιολόγητο γιά κάθε Μονή, συγχρόνως δέ καί προκλητικό, εἶναι ὁ **ὕλικός πλουτισμός** (θησαυρισμός). Τό μοναστήρι εἶναι τόπος ἀσκήσεως, προσευχῆς, ἀποταγῆς τῶν ὑλικῶν πραγμάτων καί **ἀκτημοσύνης**.

- Τό πὼς βρέθηκε τόσος πλοῦτος στή Μονή Κύκκου καί σέ πολλές ἄλλες Μονές, δέν εἶναι τό ἐρευνητέο τώρα. Τό Εὐαγγέλιο, ἐνῶ δέν δικαιολογεῖ τόν ὅποιοδήποτε τρόπο **κτήσεως** ὑλικῶν ἀγαθῶν, εἶναι ἀπόλυτο ὡς πρὸς τόν τρόπο **χρήσε-**

ως αὐτῶν. Καί ὁ τρόπος χρήσεως ἕνας εἶναι: «Υπαγε, ὅσα ἔχεις, πώλησον καὶ δός πτωχοῖς καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι» (Μάρκ. ε' 21).

● Ἀφορμὴ γιὰ νὰ σημειώσουμε τὰ παραπάνω μᾶς ἔδωσε τὸ περιοδικό τῆς Μονῆς (τώρα καὶ Μητροπόλεως) Κύκκου, μὲ τίτλο «**Ἐνατενίσσεις**».

Λοιπόν, στὸ τελευταῖο τεῦχος (Ἰανουαρίου-Ἀπριλίου 2009) τί ἐνατενίσαμε; Τί εἶδαμε;

● Εἶδαμε τὸ **βάρος** τοῦ ἐντύπου (σέ κιλά). Ἐνα χριστιανικό περιοδικό (μὲ θεολογικό, ἐκκλησιαστικό καὶ πνευματικό περιεχόμενο) ζυγίζει ἐλάχιστα (25) γραμμάρια. Τυπωμένο σὲ συνηθισμένο χαρτί (γραφῆς) τῶν ὀγδόντα γραμμαρίων, φανερώνει τὴ **λιτότητά** του.

Τὸ περιοδικό τῆς Μονῆς Κύκκου ζυγίζει πάνω ἀπὸ ἕνα κιλό! Δέν σηκώνεται μὲ τὸ ἕνα χέρι. Εἶναι δὲ τυπωμένο σὲ πολὺ χοντρὸ χαρτί (ἰλλουστρασιόν)!

● Εἶδαμε ἀκόμα (δέν θαυμάσαμε!) τὴν προκλητικὴ καταχώρησι πολλῶν δεκάδων φωτογραφιῶν, ὅπου ἀτενίζουμε ἕνα πρόσωπο νὰ δεσπόζῃ, «**τόν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα**». Ξέρετε σὲ πόσες ἐγχρωμες φωτογραφίες «ποζάρει» ὁ Δεσπότης; **Σὲ 109 φωτογραφίες!**

● Εἶδαμε ἀκόμα μικρές ἐκκλησιαστικὲς εἰδήσεις (συναντήσεις π.χ. τοῦ Μητροπολίτη!), δέκα γραμμῶν, ἢ κάθε μιὰ, νὰ ἔχουν τεράστιο τίτλο, ὅπως ὁ κεντρικός τίτλος καθημερινῆς ἐφημερίδας! Κάθε μικρὴ εἰδησις καταλαμβάνει μιὰ ὀλόκληρη σελίδα Α4. Πῶς; Μά γιὰ τὴν ἀπλὴ αὐτὴ εἰδησοῦλα δημοσιεύονται τέσσερις ἐγχρωμες φωτογραφίες (ὅλες σχεδὸν στὴν ἴδια στάσι!).

● Εἶδαμε ἀκόμα καὶ ὠρισμένα ἄρθρα ἐπίκαιρα ἐκκλησιαστικῆς σημασίας, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀξιόλογα, ἀλλὰ θὰ μπορούσαν νὰ τυπωθοῦν σ' ἕνα ταπεινὸ ὀρθόδοξο ἔντυπο.

● Εἶδαμε καὶ δύο-τρεις ὀλοσέλιδες εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, ἀριθμὸς φυσικά ἀσήμαντος μπροστὰ στὶς 109 φωτογραφίες τοῦ Δεσπότη τοῦ Κύκκου!

Σὲ ὅλα τὰ πράγματα ὑπάρχει τὸ μέτρο. Ἡ **ἀμετρία** -λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος- εἶναι ἁμαρτία, ἀκόμα καὶ σὲ θέματα ἠθικῶς ἀδιάφορα.

Σὲ ἕνα πρᾶγμα δέν ὑπάρχει μέτρο:

Στὴν **ἐνατενίσι** τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐκεῖ ἄς στρέψῃ τὸ βλέμμα του καὶ τὸ «**Ἐνατενίσσεις**», τὸ ἔντυπο τῆς Μητρ. Κύκκου.

Ἀπ' τὴν Ἑλλάδα χωρὶς Θεό!

Ξελέγησαν κατὰ τίς **εὐρωεκλογές** τῆς 7ης Ἰουνίου 22 πρόσωπα, πού θὰ ἐκπροσωποῦν τὴν Ἑλλάδα στὴν Εὐρωβουλή γιὰ τὴν ἐπόμενη πενταετία. Τὸ φῶς, πού ἡ Ἑλλάδα μὲ τὰ τέκνα τῆς θὰ μπορούσε νὰ μεταλαμπαδεύσῃ στὴν Εὐρώπη, εἶναι τὸ **Φῶς τοῦ Χριστοῦ**, τὸ Φῶς τῆς πίστεως, τὸ Φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἄλλὰ τὸ φῶς αὐτὸ ὄχι μόνο δέν τὸ ἔχουν καὶ δέν τὸ θέλουν οἱ πλείστοι εὐρωβουλευτές μας, ἀλλὰ καὶ τὸ μισοῦν (Ἰωάν. γ' 20). Φαντασθῆτε, λοιπόν, ἂν χωρὶς φῶς, κι ἐπομένως χωρὶς προσανατολισμό, πηγαίνουν οἱ «**ὀρθόδοξοι**» βουλευτές στὶς Βρυξέλλες, τελικά πόσο σκοτάδι πνευματικό ἐπικρατεῖ ἐκεῖ! «Εἰ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον;» (Μαθθ. στ' 23).

● Ἄν λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν εὐρωβουλευτῶν τῆς Νέας Δημοκρατίας **κ. Μαριέττα Γιαννάκου**, ἀντιλαμβανόμεστε τὰ κριτήρια στὴν ἐπιλογή τῶν «**ἐκλεκτῶν**», πού ἐκπροσωποῦν τὴν Ἑλλάδα στὸν Εὐρωπαϊκὸ χῶρο.

● Ὑποτίθεται, ὅτι τὸ κόμμα, πού μᾶς κυβερνᾷ, θεωρητικά καὶ ἐπίσημα δέν εἶναι ὑπὲρ τῆς ἀθείας. Στους κόλπους του περιλαμβάνει καὶ εὐσεβεῖς. Καὶ πρόπαντός ὁ λαός, πού τὸ ψηφίζει, θέλει νὰ ἔχῃ στενὴ σχέση μετὰ τὴν Ἐκκλησία.

Ἐν τούτοις τὸ κόμμα αὐτὸ ἄφησε ὑψίστης σημασίας θέματα νὰ τὰ... προβάλλῃ ἕνα μικρὸ κόμμα, πού τελικά ἔσυρε πίσω του μεγάλο τμήμα νεοδημοκρατῶν ψηφοφόρων. Δέν μπορείς νὰ ἐγκαταλείπῃς **ἠθικὲς ἀξίες** καὶ χριστιανικά «**πιστεύω**», μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ

μή χαρακτηριστής... άκραϊός! Θά εισπράξης τό κόστος, τή δυσαρέσκεια τουλάχιστον πιστών χριστιανών.

● Η κ. Μαριέττα Γιαννάκου, καιτοι επί των ήμερών τής ύπουργείας της έγιναν και πολλά σημαντικά, όπως π.χ. ο διορισμός ως εκπαιδευτικῶν όλων των **πολυτέκνων** (άνευ έπετηρίδος και ΑΣΕΠ), έν τούτους δέν δείχνει πίστι χριστιανική και σεβασμό σέ ματωμένα γεγονότα του Έλληνικού λαού.

Γνωστή ύπήρξε ή θέσις της για τό βιβλίο τής **Ίστορίας τής ΣΤ' Δημοτικού**. Όχι άπλως τό βιβλίο πλαστογραφεί τή νεώτερη ιστορία του Έθνους μας, άλλ' άσχημονεί πάνω στην ιερή μνήμη των μαρτύρων και ήρώων τής Πατρίδος! Για νά μή κακοκαρδίση ή κ. Γιαννάκου τή συγγραφέα κ. Ρεπούση και τους «διαφωτιστές» του Παιδαγωγ. Ίνστιτούτου, μέ πείσιμα κράτησε τό βιβλίο. Έτσι τά παιδιά, κοντά σ' άλλα, μάθαιναν, ότι δέν ύπήρξε Μικρασιατική καταστροφή, άλλά συνέβη ένας... «*συνωστισμός*» των Έλλήνων στην παραλία τής Σμύρνης!

● Η κ. Μαριέττα Γιαννάκου, εύφυής όπωσδήποτε πολιτικός, πέρασε σοβαρή δοκιμασία στην ύγεία της. Έφτασε «*άχρη θανάτου*». Πολλοί τής εύχήθηκαν. Πιθανόν κι ή ίδια νά προσευχήθηκε!

Άλλά στίς κατοπιές της έμφανίσεις, ούτε μιá φορά δέν αναφέρθηκε στη βούληση του Θεού! Πιθανόν νά πιστεύη, ότι ό... δυνατός της χαρακτήρας άνταπεξήλθε νικηφόρα στην περιπέτειά της!

Φυσικά, από πλευράς χριστιανικής και προβληματικώτερα ως προς τήν πίστι πρόσωπα έξελέγησαν.

● Έξελέγη εύρωβουλευτής, γυιός μεγάλου **δωδεκαθεϊστή!**

● Έξελέγη εύρωβουλευτής άτομο, πού νοιάζεται για τήν «οικολογία», όχι όμως και για τήν έλληνικότητα τής **Μακεδονίας**, τήν όποια δέν θά στενοχωριόταν άν τήν έβλεπε στην άγκαλιά των Σκοπιανών!

● Έξελέγη εύρωβουλευτής μέ μεγάλο κόμμα άτομο **άναρχικών** ιδεών κ.λπ.

Όλοι αυτοί θά εισπράττουν τόν παχυλό μισθό του Έλληνα εύρωβουλευτή, άλλά τό έλληνικό όνομα θά τό εκπροσωπούν **άχρωμο πνευματικά**.

Βουλευτές χωρίς Θεό, τί **βουλή** και βούλησι νά έχουν;

Στήν εύρωβουλή μπήκαν, άλλ' άπ' τή **«βουλή»** του Θεού, από τό θέλημά Του, έχουν άποστασιοποιηθή!

Μετανάστες ή νοικοκυραίοι;

Έίμαστε θύματα **ρατσισμού!** Έτσι δηλώνουν και φωνάζουν οι κάτοικοι τής περιοχής Άγίου Παντελεήμονος Άχαρνών (Άθήνα). Οι ποικίλης φυλής και γένους **μετανάστες**, Πακιστανοί, Άφγανοί, Άλβανοί, Ίρακινοί, Άφρικανοί, Κοϋρδοί, δέν αισθάνονται πλέον φιλοξενούμενοι. Άποτελούν πλειονοψηφία στην περιοχή. Συμπεριφέρονται δέ ως... **άφεντικά!**

Βρίζουν τους λίγους χριστιανούς, πού άπέμειναν εκεί και άπειλούν μέ βιαιοπραγίες όσους διαμαρτύρονται για τίς βρωμιές τους, για τίς κακοποιήσεις τους και για τή μολυσματική τους παρουσία.

Άυτά καταγγέλλονται από κατοί-

Η συνδρομή για τό περιοδικό

■ **10 Εύρώ** τό χρόνο. ● Στο λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**. ● Ταχυδρομικά στη διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Άθήνα**. ● Στο Γραφείο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ή στο Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής**», **Έθν. Άντιστάσεως 103 (Άγιο Δημήτριο)**.

■ Του έξωτερικού τό έμβασμά τους στο όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Άν κάποιος δέν μπορη νά στείλη συνδρομή, άς τηλεφωνήση στο **2103212713**. Πάνω από όλα ένδιαφέρει ή πνευματική ώφέλεια.

κους του Ἁγ. Παντελεήμονος. Λέχτηκε, ὅτι σέ πολυκατοικία μέ δέκα διαμερίσματα, μόνο σέ ἓνα κατοικεῖ ἑλληνική οἰκογένεια, ἐνῶ τό 80% τῶν μαθητῶν τοῦ ἐκεῖ Δημοτικοῦ εἶναι ἀλλοδαποί!

• Ὡς χριστιανοί εἴμαστε βέβαια ἐναντίον κάθε εἶδους ρατσισμοῦ καί ξενοφοβίας. Ὁ Χριστός ἄλλωστε εἶναι γιά ὅλους, ἀλλ' ὅλοι δέν εἶναι δυστυχῶς μέ τό Χριστό καί δέν ζοῦν γιά τό Χριστό!

• Γιά τούς χριστιανούς τοῦ Εὐαγγελίου ἰσχύει ἡ διακήρυξις τῆς **ισότητος**, ὅπως τήν διατυπώνει ὁ ἀπόστ. Παῦλος: «Οὐκ ἔνι Ἕλλην καί Ἰουδαῖος, περιτομή καί ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ἐλεύθερος, ἀλλά τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολ. γ' 11. Γαλ. γ' 28).

• Ἡ ἰσότης αὐτή ἰσχύει μέσα στό **χώρο τῆς Ἐκκλησίας**. Τό θέμα δέν εἶναι νά αἰσθάνωνται μόνο οἱ Ἕλληνες ἴσοι μέ τούς ἀλλοδαπούς, ἀλλά τό νά αἰσθάνωνται ἴσοι καί οἱ ἀλλοδαποί μέ τούς Ἕλληνες. Ἄλλ' αὐτό γίνεται μόνο ἂν καί οἱ μέν καί οἱ δέ εἶναι μέλη τίμια τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή, **ἀδελφοί**.

Διαφορετικά θά ἰσχύει ὁ ἱμπεριαλισμός τοῦ πιό ἰσχυροῦ πληθυσμιακά.

• Τό θέμα τῶν ἀλλοδαπῶν τῆς Ἑλλάδος γιά μέν τό **Κράτος** εἶναι θέμα σωστής πολιτικῆς. Ὑπάρχει κίνδυνος, ἀντί ν' ἀπορροφηθοῦν καί νά ἐνσωματωθοῦν ὁμαλά, νά ἐπιβληθοῦν πολιτισμικά, πολιτικά, θρησκευτικά.

Γιά δέ τήν **Ἐκκλησία** εἶναι πρόκλησις **ιεραποστολικῆς** καί φιλανθρωπικῆς ἀγάπης.

Καί δυό ἀκόμα, πολύ σπουδαῖα:

• Ὅσο οἱ Ἕλληνες δέν γεννοῦν παιδιά, ὁ χώρος τῆς Ἑλλάδος θά παραδίνεται στους ἀλλοδαπούς. Σέ σαράντα χρόνια οἱ ἀλλοδαποί θά εἶναι ἑπτά ἑκατομμύρια, ἐνῶ οἱ γηγενεῖς θά εἶναι τέσσερα ἑκατομμύρια!

• Ὅσο τά ἑλληνόπουλα ἐθίζονται στό «καθισιά», οἱ νέοι τῶν ἀλλοδαπῶν (καί σπάνια βρίσκεις γέρο ἀλλοδαπό!) θά παίρνουν ὅλες τίς δουλειές στά χέρια τους. Πρός τιμήν τους βέβαια, καί πρὸς δική μας ἐντροπή!

Συμπροσευχή μέ αἰρετικούς!

Διάλογος μέ ἑτεροδόξους (αἰρετικούς) δέν ἀπαγορεύεται, ἐφ' ὅσον ἀποβλέπει στήν προβολή μέ θεολογική δύναμι τῆς Ἀλήθειας καί στή σωτηρία τῶν συνομιλητῶν μας. Ὁ **θεολογικός διάλογος** δέν εἶναι οὔτε προπαγάνδα οὔτε προσηλυτισμός. Εἶναι ἔνδειξις ἀφ' ἑνός μέν τῆς βεβαιώσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς πίστεως, ἀφ' ἑτέρου δέ ἀγάπης.

• Ἄλλο **διάλογος** μέ ἑτεροδόξους.
 • Ἄλλο **συμπροσευχή** μέ ἑτεροδόξους.
 • Ἄλλο **συλλείτουργο** μέ ἑτεροδόξους.
 • Τά δυό τελευταῖα ἀπαγορεύονται ἀπ' τούς ἱερούς Κανόνες (ιδεῖ Ι', ΜΕ', ΜΣΤ' Ἀποστολικούς, ΛΓ' τῆς ἐν Λαοδικεῖα Συνόδου κ.ἄ.).

Δυστυχῶς τό δεύτερο, ἡ συμπροσευχή μέ αἰρετικούς ἔχει γίνει ἀρκετές φορές. Καί δέν συνιστᾷ μόνο **παράβασι** ἱερῶν Κανόνων. Ἀποτελεῖ καί ἀφορμή **σκανδαλισμοῦ** ὀρθοδόξων, ἀλλά καί δημιουργίας **σχισμάτων**.

• Ἀντί, λοιπόν, νά προσέχουμε, ἤρθε ἄρθρο τοῦ καθηγητοῦ **κ. Βλασίου Φειδᾶ**, πού ὑποστηρίζει, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ συμπροσευχή μέ ὅλους τούς ἑτεροδόξους!

Τό ἄρθρο του, μέ τίτλο «**Τό ζήτημα τῆς συμπροσευχῆς μετά τῶν ἑτεροδόξων κατά τούς ἱερούς Κανόνες**», δημοσιεύτηκε στό ἐπίσημο δελτίο τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου «**Ἐπίσκεψις**», φ. 30 Ἀπριλ. 2009. Ἐνῶ τό ἐν λόγω δελτίο δημοσιεύει εἰδήσεις μόνο καί ἐγκυκλίους, στό ἐν λόγω φύλλο φιλοξενεῖ ἄρθρο 20 μεγάλων σελίδων τοῦ κ. Φειδᾶ!

• Κατά τόν κ. Φειδᾶ οἱ Παπικοί, οἱ Προτεστάντες, οἱ Ἀγγλικανοί καί οἱ λοιποὶ ἑτεροδόχοι δέν εἶναι... αἰρετικοί!

• Μέ τό ἄρθρο τοῦ κ. Φειδᾶ ἀνάβει τό πράσινο φῶς γιά συμπροσευχές, τίς ὁποῖες μάλιστα θεωρεῖ «**εὐλόγο συνέπεια τοῦ διαλόγου**»!

Τό ἄρθρο τοῦ κ. Φειδᾶ ἀπαιτεῖ ἐκτενέστερη ἐνασχόλησι, ὄχι μόνο γιά τίς **πλανημένες** θέσεις του, ἀλλά καί γιά τό **δόλιο σκοπό** πού ἐξυπηρετεῖ, γι' αὐτό θ' ἀσχοληθοῦμε καί σέ ἐπόμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μας.